

σθάνεσθε πρὸς τὴν πατρίδα μεγάλην καὶ εὐγενῆ γοργὴν καὶ ποθεῖτε θερμῶς τὴν εὐτυχὴ αὐτῆς ἀποκατάστασιν καὶ τὴν υπόληψιν τοῦ ἐθνικοῦ ὀνόματος, βοηθεῖτε πάντες ἀδρότερον τὴν σύνταξιν, τὴν ἐκδόσιν καὶ τὴν διάδοσιν, παντοίων ὠφελίμων συγγραφῶν, τὴν εὐστοχον ἡθοποίησιν τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τὴν σύστασιν καὶ τὸν προικισμόν τῶν ἀναγκαίων ὀφρανοτροφείων οὐ μόνον ἐν τῷ κρατιδίῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ ὑπάρχει ἔθνος καὶ χρεῖα τοιαύτη, αὐξάνοντες κατ' ὀλίγον καὶ τὰς αὐτόθι βιβλιοθήκας. Βοηθεῖτε οἷσις οἶδατε τρόποις τὸν ἐν Συρίᾳ καὶ Μοισίᾳ καὶ Βλαχίᾳ προπηλακιζόμενον Ἑλληνισμόν ὑπὸ ξενικῶν ὑποκινήσεων, ἐπανερχόμενοι κατὰ τὸ γῆρας πρὸς ἐγκαταθίωσιν εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ μέπω ἐλευθέραν Ἑλλάδα γινόμενοι καὶ κτηματίαι αὐτόθι. Ἐκδόσατε συλλογὴν τινα τῶν εἰκονογραφικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Βυζαντίας ἐποχῆς καὶ πέμψατε αὐτὴν εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῆς πατρίδος, ποιοῦντες κοινὰς ἐνταῦθα τὰς εἰκονογραφίας αὐτὰς ἀντὶ τῶν ἀσέμνων καὶ περιττῶν ἐξωθεν ἐρχομένων, ἐξ ὧν ἔτι διαφθείρεται ὁ ἠθικὸς τοῦ λαοῦ χαρακτήρ. Συνιστᾶτε καὶ βοηθεῖτε ἀδρότερον ἐκ Λονδίνου, Μασσαλίας, Βιέννης, Τεργέστης, καὶ ὅθεν ἄλλοθεν, τ' ἀναγκαιοῦντα καλὰ παρθεναγωγεῖα ἐντὸς τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἡπείρου, τῆς Συρίας καὶ ἐν Κύπρῳ. Σεῖς δὲ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ κατὰ τὴν Ἄρκτον Ἕλληνες φροντίζετε ἰδίως ὑπὲρ τῆς Μικρασίας καὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ὀρθοδόξων χριστιανῶν...

Πάντες, μᾶλλον ἢ ἦττον ἀμαρτάνοντες ἄχρὶ νῦν, μὴ ἀμαρτάνωμεν τοῦ λοιποῦ, ἐπειδὴ θέλομεν Ἑλλάδα εὐτυχοῦσαν, μεγάλην καὶ καλλίφημον.

Ἐκ Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1864.

I. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ.

Ἀηδία! ἀηδία! ἀνέκραξεν ἅμα ἀσπασθεὶς με φίλας τις πρὸ μικροῦ ἐκ μακρᾶς ἀπυδημίας ἐπανελθὼν ποῦ οἱ Παρίσιοι, ποῦ τὸ Λονδίνον; Ἐξέρχεται εἰς τοὺς δρόμους καὶ οὐδὲ μύτιν γυναικὸς βλέπεις— ἀνδρῶν ὅμως τριπηχυίας. — Ποῦ καὶ ποῦ κάνεις τριχιῶν παῖς, ὑγρὰν τὴν κόκκιν τοῦ ταμβάκου σταλάζων, καὶ αὐτὸς πάλιν εἰς πεπλωμένα καὶ μανδύας κεκρυμμένος. Ἄ! εἴμεθα βάρβαροι, ἀπολίτιστοι, ἄγευστοι καὶ κλεισθησῆς, δὲν ἐνοήσαμεν τὴν οὐσίαν τοῦ κόσμου, τοῦ βίου τὰς ἀνάγκας.

— Mais c'est vraiment charmant, Monsieur, ἐκραύγασεν ἅμα ὀνομάσας ἐκυτὸν γάλλος τις

νεανίας ὑπὸ τινος ἐκ Παρισίων φίλου πρὸς με συσταθεὶς. Διέτριψα καὶ πέρυσιν εἰς τὰς Ἀθήνας μέχρι τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἀλλ' ἐπὶ δύο ὅλους μῆνας ἀμφιβάλλω ἂν κατώρθωσα νὰ ἶδω δύο ῥίνας γυναικείας. Ναι! μόλις δύο! τῆς μὲν μιᾶς μόνον τὴν σκιὰν δρομαίαν καὶ ἀψόφως ὀλισθαίνουσιν ἐπὶ τινος τοίχου, πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ συγκρούσω τὴν ῥωμαϊκὴν τῆς ἐμῆς ῥίνος καμπὴν, ἐσπευσμένως διασχίζουσιν τὸν ἀέρα κατ' ἀντίθετον ἐκείνης διεύθυνσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεζοδρομίου. Καὶ τῆς μὲν πρώτης ὃ ἐν τῇ σκιᾷ σχηματισμὸς πολὺ ἀπέειχε τοῦ ἑλληνικοῦ, τῆς δ' ἑτέρας, ἅμα συγκρουσθείσης, μόνην τὴν ἑλληνικὴν δύναμιν ᾗσθάνθη, ἐτοίμως δι' ἄλλεπαλλήλων πταρυγῶν τὸ πρόσωπόν μου καταδρέεζαν. — Σήμερον ὅμως ἐξέρχομαι εἰς περίπατον, καὶ, ὅπου στραφῶ, βλέπω ῥίνας κομψᾶς, πόδας λεπτοτάτους εἰς παρισινὰ ὑποδημάτια ἐσφιγμένους, κέρκους ἐνδυμάτων, ἀληθῆ τῶν ἀσαρώτων ὁδῶν σάρωθρα, πετάσους, σωστοὺς λαχανοκήπους, κατὰ τὸν παρίσιον συρμόν. — Νομίζω ὅτι περιπατῶ εἰς τὸ Boulevard des Italiens ὅταν διέρχωμαι μετακλίνων εἰς Πατήσια διὰ τῆς λεωφόρου ἐκείνης... πῶς τὴν ὀνομάζετε;

— Τοῦ Σταδίου;

— Ναι, τοῦ Σταδίου.

Ἐγὼ δὲ τίνα νὰ πιστεύσω; τὸν Ἕλληνα ἢ τὸν Γάλλον; Ἡ ἐθνικὴ μου φιλαυτία ἐβάρυνε τὴν πλάστιγγα, καὶ, ἐναδρυνόμενος ὅτι κατοικῶ τοὺς Παρισίους τῆς Ἀνατολῆς, ἀπεχαιρέτισα εὐγνωμόνως τὸν ἐνθουσιῶντα Γάλλον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδέποτε ἐνόησα τοὺς ἀπαύστως κατὰ τῶν Ἀθηναίων μεμφιμοιροῦντας. Ὑπάρχουσι τοσοῦτοι τρόποι τριβῆς εὐχαρίστου τοῦ καιροῦ, διὰ τοὺς ἄνδρας μάλιστα, ὥστε δὲν ἐννοῶ πῶς ὑπολείπεται αὐτοῖς καιρὸς μεμφιμοιρίας. — Πρῶτον ἡ ἐργασία, καὶ ἐργασίαν ἔχει ἐν Γαλλίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ jeune homme qui ne fait rien, ὁ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ πλουτῶν νέος, ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην ἐργασίας διὰ νὰ ζῇ, ἀλλ' ἀνατραφεὶς κηλῶς καὶ ἐγκύπτων εἰς ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην, εἰς στιχοιουργίαν καὶ μουσικὴν ἀσχολούμενος. — Ἐπειτα ὑπάρχουσι τὰ λαμπρὰ τῶν Ἀθηναίων περίχωρα ποῦ εὐρίσκεται τερπνότερος τοῦ ἐλαϊῶνος τῶν Ἀθηναίων ἐλαιῶν; ποῦ τερπνότεροι τῶν Ἀμπελοκήπων καὶ τῶν Σεπολίων κήποι, ποῦ μεγαλοπρεπέστερος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Θησείου σταθμὸς πρὸς ἀναψυχὴν; — Ἄν ἀφαιρέσης ἔπειτα τὰς ὥρας τοῦ γεύματος καὶ τοῦ ἀρίστου καὶ δαπννήσης τὴν ἐσπέραν ἢ κατ' οἶκον ἀσχολούμενος ἢ εἰς τὰς θύρας τέρψεις ἐπιδιδόμενος, ποῦς σοι μένει καιρὸς ἀηδίας; Βεβαίως δὲν ἔχεις τὰς ὠφελίμους καὶ ἐκλεκτὰς τέρψεις τῶν μεγάλων πρωτευουσῶν, τὰ καλὰ θέατρα, τὰ μουσεῖα, τὰς βιβλιοθήκας, τὰς ἐκθέσεις κλ. ἀλλ' αὐτῶν ἡ στέρησις

πόθον μόνον ἐμπνέει οὐχὶ μεμψιμοιρίαν. Στέργε τὰ παρόντα ζήτει δὲ τὰ βελτίω· ἐργάσθητι ὥπως εἰς ἀγάγῃς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ δυνάμενα νὰ ἰδρωθῶσιν ἐν αὐτῇ. — Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἐν Ἀθήναις τὰ περὶ τὴν Notre-Dame de Lorette καὶ τὴν Chaussée d'Antin καὶ τὴν Ἑπαύλει τῶν Ἀρσένων καὶ τὸ Χρυσῶν Ξενοδοχεῖον; Τούτων τὴν στέρξιν οὐδεὶς σὺ φρων λέγει κακὴν. Πλείονος μαρίμνης ἀξίαν νομίζω τὴν ἠθικὴν ἡμῶν αὐτῶν βελτίωσιν πρὸς μάρτυσιν τῶν τῆς πατρίδος.

Πόσοι θαυμάζουσι καὶ ἐπαινοῦσι τὴν εὐσέβειαν τῶν ξένων! καὶ ὅμως εἰσελθε εἰς τινὰ ἐκκλησίαν· αὐτοὺς ἐκεῖνους θέλεις ἰδεῖ ἄνω τείνοντας ἀπαύστως τὰ βλέμματα πρὸς τὴν γυναικωνίτιδα, συνομιλοῦντας θορυβῶδως, εἰσερχομένους εἰς τὸν ναὸν οὐχὶ πρὸς λατρεῖν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ πρὸς θεραπείαν γυναικὸς καὶ σκανδαλισμὸν τῶν περιεστώτων. Πολλῶν δὲ τούτων ἡ μόνη φροντίς, ἂν τυχὸν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶναι πῶς ταχύτερον νὰ ἐξέλθωσι, καὶ, ὅμα στρέψαντες τὰ νῶτα πρὸς τὰς εἰκόνας, ἐμψυτεύουσιν ἐν μέσῳ ναὸς τὴν πεπολιτισμένην αὐτῶν κεφαλὴν εἰς τὸν κομφὸν παρισινὸν πῆλον. — Μέμφονται τοῖς συμπολίταις αὐτῶν βαρβαρότητα καὶ ὁμως πρῶτοι γαμίζουσι τὰ πυροβόλον κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἵνα πρῶτοι αἰσθανθῶσι τὴν ἡδονὴν ν' ἀκούσωσι τὴν σφαῖραν συρίζουσαν. — Κατακρίνουσι τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι ὅτι δὲν ἀνγκινώσκουσι, δὲν ἀσχολοῦνται εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Ἐκεῖνοι δὲ ποῖα βιβλία ἤνοιξαν καὶ ποῖον καλλιτέχνην, ἔστω καὶ μικρὸν τι, ἐνίσχυσαν; Ποίᾳς γαλλικῆς ἢ γερμανικῆς λέξεσι ἔμαθον καὶ τί διδάσκουσιν ὅταν διορισθῶσι καθηγηταί; — Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ὁχλὸς δόλιος, κλέπτῃς, πανουργός, ἡ μετ' αὐτοῦ συμβίωσις φαίνεται εἰς αὐτοὺς ἀδύνατος· ἐπλήρωσαν ὁμως αὐτοὶ τὸν Ξενοδόχον, τὴν βάρπτην, τὸν ὑποδηματοποιὸν τὸν... τὸν... ἐν Γερμανίᾳ ἢ Γαλλίᾳ; ἢ ἔφυγον νυκτὸς τὴν τῶν χρεῶν φυλακὴν, ἀπατήσαντες εὐπίστους ἐμπόρους;

Αὗται αἱ σκέψεις, ὡς συντόμως ἐξέθηκα, διηγέρονταν ἐν ἐμοὶ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα, ὅτε πάντες καθ' ἑσπέραν συνερέεμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Τίς παρευρεθείς εἰς τὴν Μητρόπολιν τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἤκουσε καὶ ἐν Εὐαγγελίῳ; Ἐμοὺ τοῦλάχιστον τὰ ἀδέξια ὥτα οὐδὲ λέξιν ἤρπασαν πανταχόθεν ὑπὸ θορύβου περικυκλουμένου· ἐνθεν μὲν δίσκοι ἀργυρόχθοι, μεταξὺ ἀπαγγελλομένου τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκείθεν δ' ἐπισήμων ἀνδρῶν συνομιλίαι, ἀνωθεν νήπια βαβάζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ κχοφωνία ἱερέων ἠνάγκασαν πολλοὺς ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ πόλις ἐφλεγεν ὅλη· περὶ τὴν δεκάτην πρὸς τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτὸς μυριάδες λαμπροφύων, ὡς ἀπειράριθμος χρυσοσμπίδων στρατός, ἐφώτιζον τὰς εὐθείας ὁδοὺς Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ.

Τὸ θέαμα ἦν εἴπερ ποτὲ λαμπρόν· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἠκούοντο τὰ τοσάκις κατακριθέντα Κύριε ἐλέησον τῶν μοσχομαγκῶν, ἐνισχυόμενα καὶ ὑπὸ τοῦ κρότου παιδικῶν τινῶν πυροτεχνημάτων εἰς ταραχὴν ἐμπαλλόντων τὰς ἀκολουθούσας εἰς τὸν Ἐπιτάφιον.

Τὴν δὲ Ἀνάστασιν ἐχιρέτισαν πάλιν βαρβαρίως αἱ βάρβαροι πυροβολήσεις καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἐτάφησαν θύματα σφαῖρων. Ἐφημερίς τις ἀναγγέλλει ὅτι καὶ πληρεζούσιοι ἐπυροβόλουν, πρῶτον ἀσυγχώρητον, μάλιστα μετὰ τὰς περυσινὰς τῶν πρέσβων διακηνώσεις.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ὁμως ἐγένοντο πρόσδοι· οἱ ὀβελοὶ οὐκ κατ' ἔτος φέρουσιν εἰς Ἀθήνας οἱ χωρικοὶ εἰς τοὺς ὠνούμενους ἀρνία, οἱ ξύλινοι, λέγω, ὀβελοὶ ἦσαν νῦν ἐντεχνότερον κατασκευασμένοι, λευκότετοι καὶ λεῖοι. Πλὴν τῶν βαφέντων κοκκίνων, ἐξωγραφήθησαν καὶ ἐπωλοῦντο μεγάλα ὠὰ χηνῶν, τὸν Ἰησοῦν ἀνιστάμενον ἀπὸ τοῦ τάφου φέροντα μεταξὺ ἀκτίνων, καὶ τὰς λέξεις Χριστὸς Ἀνίστα μεταξὺ μυρτίνων στεφάνων· ἄλλα δὲ ἐνθεν μὲν τὸν Ἰησοῦν, ἐνθεν δὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον ἔφιππον, καταβάλλοντα τὸν δράκοντα. Ἐλέγομεν προχθὲς περὶ surprise· ἀλλ' ἐν Γαλλίᾳ καθιερώθησαν τὸ Πάσχα surprise ἄλλου εἶδους, ἥτοι δῶρα περιεχόμενα ἐντὸς τεχνητοῦ ὠοῦ· αἱ ἀξιογάπητοι αὗται surprise, εὐπρόσδεκτοι εἰς πάσας τὰς οἰκοδεσפוίνας, βαρύνουσιν ἔτι μᾶλλον τοὺς ὀφείλοντας δῶρα Παρισινούς· διότι μέχρι τοῦδε ἤρκοοντο πάντες εἰς τὰ τῆς α'. Ἰανουαρίου, σήμερον δὲ ἀπαιτοῦσι καὶ τὸ Πάσχα. Εὐχόμεθα — πρὸς σωτηρίαν τῶν ἑλληνικῶν βαλκαντίων — νὰ ἐμμείνωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς φιλότιμοι ἐφευρέται, εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν surprise... Εἶναι βεβαίως οἰκονομικώτεροι.

Θφείλω νὰ ὁμολογήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι μέχρι τῆς τρίτης ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ἥτις ἀφενέτως εἶναι Τρίτη, πολλάκις ἐπεχείρησα νὰ λαλήσω διὰ τοῦ καλάμου ἀλλ' εὗρον ἐμαυτὸν ἐστερημένον ἰδεῶν· ὅλην εἶχον πολλὴν, ἰδέαν κῆμνιν! Καὶ ἐγὼ δ' αὐτὸς ἠπόρουν· διότι συνήθως—ὁμολογῶ μετριοφρόνως—ἔχω τὴν ἱκνότητά νὰ πολυλογῶ καὶ ἐπὶ ἀσημάντων. Τὴν τρίτην τοῦ Πάσχα, μηδὲνα εὐρόν συντροφόν, ἔσπευσα ἐπίτηδες εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀναζήτησιν ἰδεῶν, εὐχόμενος ν' ἀπαντήσω συντροφόν λαλίστερον ἐμοῦ, ὥστε, ἐκεῖνου λαλοῦντος καὶ πληροῦντος τὴν κεφαλὴν μου ἰδεῶν, νὰ παρατηρῶ ἐν ταύτῳ τοὺς περιπατοῦντας ἐτοιμάζων τὰ πρὸς ἐξεκόνισιν αὐτῶν. — Κατὰ κακὴν ὁμως τύχην, οὔτε φίλον εὗρον οὔτε ἀξίων λόγου παρατηρήσεων ἐγένοντο ἑνοχοὶ οἱ ὀφθαλμοί μου. Εἶδον, ὡς οἱ κοινότεροι τῶν ἀνθρώπων, τὸν κόμπη Σπόννεκ ἐποχούμενον, τὸν βροιλέα μετὰ τοῦ δανοῦ ὑπασπιστοῦ ἔφιππον, σαιρὸν ἁμαζῶν καταφόρτων, πληθὺς

ἄπειρον πεζῶν καὶ ἔλλειψιν μουσικῆς καὶ χοροῦ ὡς ἄλλοτ' ἐγένετο κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην.

— Εἶναι ἀληθές Corso, ἤκουσα λέγοντά τινα τῶν παρὰ ταῖς ἐν ταῖς ἀμάξαις φοιτῶντων.

— Μάλιστα, ἀλλὰ Corso ἐπέτειον.

Καί, ἰδὼν μορφὴν τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρονσάν με, ἐστράφην διὰ νὰ παρατηρήσω. Ἀλλὰ δὲν παρετήρησα δυστυχῶς, λέγω δὲ δυστυχῶς, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι, τῆς μορφῆς οὕσης καλῆς, καὶ ἡ παρατήρησις δὲν θὰ ἐβλάπτε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπῆλθε φίλος, οἷον νύχόμην, καὶ με ἀπήγαγε διὰ τοῦ πλήθους εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν, ὅπου, ἀντὶ ζωσῶν εἰκόνων, εἶδον φωτογραφίας.

Ἐνθουσιασμός, διαιρεθεὶς προχθὲς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπὶ δύο κεφαλῶν καὶ συγκρουσθεὶς σπουδαίως διὰ κραυγῶν, χειροκροτημάτων, ποδοκροτημάτων, ἀνθοδεσμῶν καὶ συριγμῶν, παρόντος τοῦ Βασιλέως, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐπιτηδειοτέρα τῶν ὀρχηστίδων τοῦ θεάτρου, Γαλλίς τὸ γένος, φαίνεται ἀσχημοτέρα τῆς ἀδεξιωτέρας, Ἰταλίδος, ἀνέμνησεν ἡμᾶς τοὺς παλαιούς τοῦ ἡμετέρου θεάτρου χρόνους, ὅτε—δικαιότερον ὅμως, διότι ἤρχοντο ἀνεκτοὶ ὑποκριταί, —ὁ μεσημβρινὸς τῶν Ἀθηναίων ἐνθουσιασμός ἐκορυφοῦτο μέχρι νεφελῶν. « Οἱ θαυμασταὶ τῆς δεινότητος τῆς κυρίας Πάττη, δὲν παρήσαν, φαίνεται, ἅπαντες, λέγει ἡ ἐφημερίς *Μουσικὴ τέχνη*, εἰς τὴν θριαμβικὴν τῆς Παρασκευῆς ἐσπέραν. Ξένος τις, τοῦλάχιστον πρίγκηψ, ἔκρινεν εὐλογον νὰ τιμήσῃ μόνος τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διὰ μακροῦ θριάμβου τὴν περίφημον τεχνίτριαν. Ἐνοικιάσας δὲ θεωρεῖον ἐγκατεστάθη ἐν αὐτῷ μετὰ πεντηκοντάδος ἀνθοδεσμῶν. Ἄμα ἐμφανισθείσης τῆς Κ. Πάττη ἐν τῷ *Κουρσεϊ τῆς Σεβίλλης* ἰδοὺ αἱ ἀνθοδέσμαι μία κατὰ μίαν πίπτουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ κοινοῦ· τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπροσδόκητον καὶ μικροῦ δέον ἐταράσσετο τὸ θέατρον. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ γέλως ὑπερίσχυσε, καὶ δικαίως. Ἀλλὰ, τὸ περιεργότατον πάντων, εἰς ἑξ' ἀνθοδέσμας ἐκρέμαντο πολύτιμα κοσμήματα, περιδέραια, βραχιόνια, μαργαρίται, ἀδάμαντες, καὶ ἐν ἐκάστῳ τούτων εὗρίσκετο θήκη (*medaillon*) μετὰ τῆς εἰκόνος πιθανῶς τοῦ ξένου ὅστις κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἐξέφραζε τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν. Οἱ τοιοῦτοι θρίαμβοι ἀρέσκουσιν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Ῥωσίᾳ, ἐν Παρισίοις ὅμως φαίνονται ἀλλόκοτοι. Ἡ Κυρία Πάττη οὐδέποτε εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν ταῖς θήκαις, ἐφ' ὧν ὑπῆρχε γεγραμμένον καὶ ἐν λόγιον (*devise*). Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς παρέδωκε τὴν ἐπιούσαν τῆς παραστάσεως πάντα ταῦτα τὰ πολύτιμα στολίδια, ἅτινα ἡ κυρία Πάττη δὲν ἐδέχθη, εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου, παρακαλῶν ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν μυστηριώδη θαυμαστήν, ἂν κατωρθοῦτο ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ. »

Διατί καὶ οἱ ἄνδρες νὰ μὴ ἔχωσι μυστηριώδεις θαυμαστρίας; — Πολὺ φοβοῦμαι διότι βαρβάρως φερόμενοι δὲν θ' ἀπέδιδον τὰ πολύτιμα δῶρα, ἐκτὸς ἴσως τοῦ τοσοῦτον μεγαλυνθέντος νέου Βόσκου, ὅστις ὡς ἐκ θαύματος ἐπεισε τοὺς Ἀθηναίους πάντας ἅ.—ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ μεγάλου Βόσκου, καὶ ὅ.—ὅτι ἐκκολάπτει χρυσᾶ νομίσματα ἐκ ξένων ὧν. Μεγάλη τῷ ὄντι ἡ εὐπιστία τοῦ κόσμου τούτου, ὀλίγαις μάλιστα ἡμέραις πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ ὀλιγοπίστου Θωμᾶ, καθ' ἣν ἐτελέσθησαν, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, γάμων ἀπίστευτον πλῆθος, διότι ἐν Ἑλλάδι, ἐκ προλήψεως ἴσως, οἱ ἄνθρωποι δὲν νυμφεύονται τὸν Μάϊον συνήθως.

Ἐν τούτοις ἡ ἑταιρία τοῦ θεάτρου φαίνεται μέλ- λουσα νὰ παρακολουθήσῃ τοῖς λουτροφίλοις εἰς Πειραιᾶ· ἀναγγέλλεται δὲ ὅτι καὶ πάλιν θὰ ἔχωμεν ἐνταῦθα σκηνάς Σουλιέ·—μὴ δέ τις θεωρήσῃ τοῦτο λογοπαίγνιον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ Πειραιῶς πρόκειται, τί ἀνεσκάψῃ ἐρωτῶμεν τοὺς ἐφόρους τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τὴν Κυβέρνησιν, τί ἀνεσκάψῃ νύκτωρ, παρὰ τὸ μνημα τοῦ Καραϊσκάκη, ἐπ' αὐτῆς τῆς σειρᾶς τῶν μακρῶν τειχῶν, ὧν οἱ λίθοι ἐξρέφθησαν ἔξω τοῦ ἀνορυχθέντος λάκκου; μὴ τινα ἀρχαῖα ἐκλάπησαν πάλιν ἐκεῖθεν; ἢ, οὐ φροντίς *Ἰλποκλειδῆς*;

Μασχαλισθήτωσαν εἰς ὄρμαθὸν τὰ ἐπίλοιπα νέα. — Πάντες οἱ σπείραντες βάμβακα χαίρουσι διότι ὁ Ζεὺς δις κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον μετεχειρίσθη τὸ κόσκινον αὐτοῦ. Οἱ δὲ μὴ σπείραντες βάμβακα, ἀλλὰ μηδὲ πλῆθρον γῆς ἔχοντες, κατάρωνται τὰς ἐπισκέψεις εἰς ἃς ἀναγκάζει αὐτοὺς μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἡ ἐλληνικὴ ἐθιμοταξία. — Εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον συρρέει καθ' ἡμέραν ἄπειρον πλῆθος ἀνθρώπων, συνεπεισέρχεται δὲ καὶ πλῆθος σκύλλων κατastreφόντων καὶ ἄνθη καὶ χλόην καὶ λείμακας. — Ἡ τοῦ Πανεπιστημίου διττὴ χρίσις καὶ χρῆσις, ἐσωτερικὴ τε καὶ ἐξωτερικὴ, τελειοποιεῖται καὶ προοδεύει καθ' ἐκάστην, χάρις εἰς τὸν ἄσκον καὶ παντὸς ἐπαίνου ἄξιον πρότανιν Κύριον Κ. Φρεαρίτην. — Ὑπὸ τὸν σκαφέντα λόφον τοῦ Χαλκιδαντος εὗρέθη ὕδωρ ἱκανόν, δυνάμενον ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν παρακείμενον κήπον τοῦ Θησείου. Καὶ τὸ μὲν ὕδωρ ἐθέλει ρεῖν, . . . θὰ θελήσῃ ὅμως καὶ ἡ Ἀρχή; — Μεταξὺ τῶν ἀνδρικῶν ἀναξυρίδων τοῦ νέου συρμοῦ ἐπιλάμπουσι χρώματα φαεινὰ ἐρέβινθος, σκολόατα, μολόχης ἄνθος, πρίσον· ποῖον χρῶμα δὲν ἐφηρμόσθη ἐπὶ τῶν ἀναξυρίδων; — Αἱ νέα στρατιωτικαὶ στολαί, κατὰ τὸ πλεῖστον πολυδαπανώτεραι τῶν παλαιῶν, χάριν οἰκονομίας, καταδεικνύουσιν ἀναίσθητον τὴν καλαισθησίαν τῶν ὀρισάντων αὐτάς. Μόνη ἡ τοῦ πυροβολικοῦ ὑποφέρεται καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἦτον πολυδάπανος· περὶ τῶν λοιπῶν τί πρῶτον, τί ὕ-

στατον; Οἱ μηχανικοὶ ἐγένοντο χωροφύλακες καὶ οἱ χωροφύλακες καταργηθείσης τῆς ὠραίας περιεφραλαίας, παρ' ὀλίγον κατήντησαν χολοφύρακες. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, διατάξεις ἀγγλικαί, γαλλικαί καὶ γερμανικαί φυράδην συνανεφύρθησαν. Περὶ τούτου ἐπίσθη πᾶς ὁ θυμιάσας τὰς ἀλλεπαλλήλους κινήσεις τοῦ στρατοῦ, τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς ἐθνοφυλακῆς, κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ταχθῶσιν ἐπὶ τῆς τοσοῦτον ἐπιτηδεύως δοθείσης εὐθείας κατευθύνσεως! Καὶ ἔπειτα λέγουσιν ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν στρατηγικὴν ἡμῶν τέχνην! Σ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΟΣ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοντο-Θεοδώρου.

ἔχει ὁ Κοντο-Θεόδωρος ἔχ' ἑμμορφον γυναῖκαν·
 Ζελεὺν ἀτὲν Ἀγαρίανοι, Ζελεὺν ἀτὲν κ' οἱ Τοῦρκοι (1)
 Ζελεύει ἀτὲν κ' ὁ βασιλιάς, βαρὺ σαλγοῦνιν γράφει (2),
 Καὶ 'κ' ἔχ' ὁ Κοντο-Θεόδωρος ἀτὸ νὰ ἀπεβγάλη.
 Πουλεῖ χωράφια αὐσπειρα καὶ βούδια συζυγμένα (α)
 Κάθεται λογαριάσκειται 'κ' σώνει νὰ πλερώσῃ (3).
 Πουλεῖ κοπάδια πρόβατα, πουλεῖ κοπάδι' ἀρνία (4)
 Κάθεται λογαριάσκειται, 'κ' σώνει νὰ πλερώσῃ.
 Πουλεῖ μίαν ταύλαν ἄλογα, καὶ δυὸ ταύλας μου-
 [λάρια.
 Κάθεται λογαριάσκειται, 'κ' σώνει νὰ πλερώσῃ.
 Πουλεῖ καὶ τὸν τσοπάνον ἀτ' (6) μὲ τὰ χρυσὰ τ' κα-
 [βάλια (γ).
 Κάθεται λογαριάσκειται, 'κ' σώνει νὰ πλερώσῃ.
 Πουλεῖ τὴν γλαβλιεύτριαν (δ) ἀτ' μὲ τ' ἄσπρα τς (δ)
 [τὰ κυβλάκια (ε).
 Κάθεται λογαριάσκειται, 'κ' σώνει νὰ πλερώσῃ.
 «Ντὸ στέκος, ντὸ στέκος, ναι, Θεόδωρε, ντὸ στέκος καὶ
 [ντὸ νουνίγεις! (ς)
 Θεόδωρε, ἔπαρ' τὴν καλή' σ' (ζ) καὶ ἔδωκα 'ς τὸ με-
 [ζάτιν (η).»
 Τὴν κάλῃν ἀτ' ἐπῆρυν-ι κ' ἐξέδεν (θ) 'ς τὸ μεζάτιν.
 Γενίτσαρος (ι) ἐφούρτσιζεν (κ) 'ς τοῦ παζαρί' τὴν
 [ἄκραν.
 «Πουλεῖς, Κοντὲ, τὴν ἑμμορφον; γιὰ 'πὲ καὶ τὴν
 [τιμὴν ἀτς.»
 —«Χίλια ἐφτεῖάν' (λ) τὰ χεῖλια τς, μύρια τὰ μυ-
 [ρομάλλια τς (6)
 Καὶ τὰ καμροφρύδια τς κάστρον θεμελιωμένον.»
 Τὴν 'πῆρυν ὁ γενίτσαρος, κ' ἐσέβεν 'ς τὸ τσατοῦριν. (")
 Ἐρθεν πουλὶν κ' ἐκόνεψεν 'ς τοῦ τσατοῦρι' τὸν πῖνον (μ).
 Κελάειδης-ι τὸ πουλὶν, καλάτσειψεν (ν) ἡ κόρη.
 «Σὺν λῆς καὶ πᾶς, ναι, κόρασον, ἐμεῖς ἀδελφικ εἰ-
 [μες (7).

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

Σημ. Τὸ ποίημα τοῦτο μία ἐστὶ τῶν εἰκόνων τῶν τυραννικῶν χρόνων.

(1) ἄλλ. «ζελεὺν ἀτὲν οἱ ἄρχοντες (οἱ πλοῦστοι δηλ.) κ' ἔλα τὰ παλληκάρια.» καὶ ἄλλ. «ἐλίπν ἀτὲν Ἀγαρίανοι κακιάσκουνταν κ' οἱ Τοῦρκοι, Βάλλουν ἀτὲν πολλὰ χαράς, πολλὰ βαρὺν σαλγοῦνιν.»

(2) ἄλλ. χαράτσι. Τοῦτο μὲν σημαίνει τὸν κεφαλικὸν φόρον («ἵνα σώαν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων φέρης»), ἐκεῖνο δὲ τὸν ἔγγειον.

(3) ἄλλ. «Καὶ πάλιν 'κ' ἀπεβγάλλει ἄ'.»

(4) ἄλλ. «σουρὶν ἀρνία.» Ἡ λέξις σουρὶν φαίνεται μὲν τουρκικὴ, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἑλλ. καταγωγῆς—σωρός.

(5) ἄλλ. «Τὰ χεῖλια τς χίλια ἔχουνε, τ' ὀμμάτια τς δυὸ χιλιάδες.»

Καὶ χίλια τριακόσια 'φτεῖάν τὰ καμροφρύδια τς.

(6) ἄλλ. «μ' ὀλόχρυσά κοβλάκια.»

(7) ἄλλ. «Κ' ἐκλίστεν νὰ φιλῇ ἀτὲν, κ' ὁ οὐρανὸς ἐκλείσταν»

«Ἐπαρ', Κοντὲ, τὴν ἑμμορφὸν σ', κ' ἄμε κ' ἀπόθεν ἔρθεις (ξ).»

(α) Σύσπειρα—ποικνῶς ἐσπαρμένα—κατάφυτα. Βούδια συζυγμένα, τοῦ ζυγοῦ δηλ. ἔτοι δοῦς ἀροτῆρας.

(γ) Λέξ. τουρκ. ποιμενικὸς αὐλός.

(δ) Ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ γλατλικά, εἰσὶν ὑφώματα, ὅπου ἀναδαινόσιν κατὰ τὸ καλοκαίριον. Τὸ γλατλίκι εὐτρία δὲ εἶη ἄν—ἐπίμορτος, ἥτις ἐπιμελεῖται τῆς ἀμείξεως τῶν ζώων καὶ τῆς ἐκ τοῦ γάλακτος κατασκευῆς βουτύρου, τυροῦ κτλ. ἐπὶ τῇ λαμβάνειν καὶ αὐτὴ τὰ ἡμίση ἡ μέρος, ἔπερ καὶ κοινῶς μορτὶ λέγουσι.

(ε) Ὁ ἑλλ. γαυλός.

(ς) νουνίζου—σκέπτομαι, συλλογίζομαι.

(ζ) καλός, καλὴ καὶ καλῇ, οὐσιαστικὰ καταντήσαντα—σύζυγος.

(η) λέξ. τουρκ. δημοπρασία.

(θ) ἐξέδωκα, ἐσέδωκα—ἀόρ. τῆς ὁρ. τοῦ ἐκβαίνω, εἰσ- (ἐσ)βαίνω. Σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. τῆς ὁρ. (ὁ μέσ. ὁ αὐτός ἐστι τῷ παθ.) ἔχει τὰς προσωπικὰς καταλήξεις τοῦ ἐνεργ. τηρεῖ ὅμως τὴν χρονικὴν αὐτοῦ ῥίζαν.

(ι) Ἐνταῦθα τὸ γενίτσαρος ἢ ἐσφαλμένον, ἢ ὑποθετόν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναίκος τοῦ Κοντο-Θεοδώρου χριστιανὸς ὢν πρότερον κατατάχθη εἰς τὸ τάγμα τῶν γενιτσάρων ἐξομώσας· ἄλλως ὁθωμανὸς πῶς ἂν εἴη ἀδελφὸς χριστιανῆς;

(κ) ἀνεράνη. (λ) φτεῖά γω καὶ εὐτεῖά γω—παρῆ- κται παρὰ τὸ εὐθεῖά ω, ἔπερ κατήντησεν—κάμνω, πράττω, κτίζω. (μ) οὐκ οἶδ' εἴ τι σημαίνει ἡ λέξις πῖνον. Πινα τουρκ. λέγεται τὸ ἄνω μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐπεριδόμενον. (ν) καλάτσειψεν—ὀμίλῳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ ἡ λέξις τουρκικὴ, ὡς νομίζω· (ξ) ἡ φράσις ὁμοίᾳ τῇ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ (ἐν Προμ. 963, ἐκδ. Ν. Δούκα).

Κέλσυχον, ἣν παρ ἡλλῶς, ἐγκόνει πάλιν.

(*) Σκηνή.

ΠΕΡΙ ΒΟΣΠΟΡΟΜΑΧΙΑΣ.

Τῷ διευθυντῇ τῆς Πανδώρας.

Πρὸ καιροῦ ἔχων ἐν νῷ ἐσχεδιασμένα, τῶρα μόλις εὐρίσκω καιρὸν ν' ἀνακοινώσω ὑμῖν τὰ ἐπόμενα, ἅτινα δόνασθε καὶ νὰ δημοσιεύσῃτε διὰ τῆς Πανδώρας, ἂν εὕρητε ἐν αὐτοῖς λόγου τι ἄξιον.